

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

ΠΟΙΟ ΡΕΥΜΑ Μ' ΕΦΕΡΕ ΣΤΗ ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Ἡ οἰκογένεια τοῦ πατέρα μου ἦταν οἰκογένεια χρηματιστῶν, ἡ οἰκογένεια τῆς μητέρας μου, οἰκογένεια ναυτικῶν. Ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου χάθηκε στὸ Χρηματιστήριον, —μὰ φορὴ ἔφυγε διὰ νυκτὸς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, χωρὶς πάλτι μάλιστα, γιὰτί κι' αὐτὸ τὸ εἶχε χάσει— καταλαβαίνει κανεὶς εύκολα γιὰτί προτίμησα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ναυτικοῦ. Φαίνεται νὰ εἶμαι πολὺ κοντὸς—μου τὸ ἔλεγον ἄλλοτε καθ' ἡμέραν οἱ συμμαθηταὶ μου στὰ διάφορα σχολεῖα ποὺ μαθήτευσα—γιὰτί, ἐνὸς ὁ πατέρας μου μιλοῦσε ὀλοένα χρηματιστικά, ἐγὼ δὲν κατάφερα ποτὲ μου νὰ καταλάβω οὔτε τὰ στοιχεῖα τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς τοῦ Ἐμποῦ. Πολλοὶ ἴσως θὰ σὰς πῶνε πὼς δὲν καταλαβαίνω περισσότερον καὶ ἀπὸ τὴν τέχνη τοῦ Ποσειδῶνος, μὰ μὴν πιστεύετε τὴς καχογκωσιές. Γιὰ νὰ εἶμαι ὁμιος εὐλακρῆς, ἡ μητέρα μου, ἂν καὶ ἦταν ἀπὸ ναυτικὴ οἰκογένεια, ἔζητοῦσαν στὰ ταξίδια καὶ φοβότανε τὴ θάλασσα. Φοβότανε ἴσως γιὰτί ἦταν προκισμένη μὲ μεγάλῃ φαντασίᾳ. Θὰ ἔρθη μὰ μέρα ποὺ ὁ κόσμος, θὰ καταλάβῃ ἐπ' τέλους, πὼς ψυχραιμὸς καὶ παλληκαριὰς εἶνε δύο συνώνυμα τοῦ κοινοῦ, τοῦ ἀνθρώπου δηλαδὴ ποὺ δὲν ἔχει οὔτε κόκκον φαντασίας. Γραβίδει μπροστὰ χωρὶς νὰ φαντάζεται πὼς στὸ δρόμο του μπορεῖ νὰ τοῦ τυχόν ἀπρόοπτα καὶ ἀπενεταῖα. Λοιπὸν, ἐνὸς ἡ μητέρα μου φοβότανε τὰ πραγματικά ταξίδια, ὁμιος κι' ἔκαινε δταν ἦμιον μικρὸς στὰ γόνατά της καὶ μὲ ταξίδευε ἐνὸς κόσμους ἄλλους φανταστικὸς καὶ μαγικὸς, στοὺς τόπους τοῦ ὀνείρου καὶ τῆς γοητείας, μὲ τὰ γεγονότα ποὺ μοῦ ἱστοροῦσε, ποὺ ἴσως δὲν ἔγιναν ποτὲ, μὲ τὰ παραμύθια ποὺ αὐτοσχεδίαζε, ἐνὸς κοινότητα τὴν κοινότη πολυθρόνα καὶ μὲ κοινότητες καὶ μένα, ἴσως γιὰ νὰ δώσῃ στὸν ἐαυτὸ της καὶ σὲ μένα τὴν ἐντύπωσιν πὼς πραγματικά ταξίδευε γιὰ τοὺς κόσμους τοὺς ὑπερφυσικοὺς καὶ λικνίζονταν ἀπάνω στὸ κῆμα.

Ἐνὸς ἦταν σχεδὸν ἀγράφματῃ καὶ ἀπλή, κανένα ἀπὸ τὰ συμβάντα τῆς συγχρονισ τῆς ζωῆς δὲν τῆς διέφευγε. Ὅταν ἀτύχησε ὁ πατέρας μου καὶ φύγαμε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ πάμε στὴν Τεργεστή, ἐνὸς ἦταν ἀπλή καὶ ἀγράφματῃ, κατ' ὁμοίαν νὰ διαδίδῃ τὴς ἱταλικῆς ἐφημερίδες τοῦ τόπου. Τὸ σκάνδαλον τῆς ἡμέρας, τὸ ἀποτρόπαιον ἐγκλημα, ἡ ἐρωτικὴ τραγωδία, ἅλα αὐτὰ σχολιαζόντουσαν στὸ σπίτι μας, συμπληρώνοντοσαν μὲ τὴν πλοῖα φαντασία τῆς μητέρας μου καὶ ἔξασκοῦσαν μεγάλῃ ἐκτροπῇ στὴν τότε παιδική μου ψυχῇ. Ὅλα τὰ σκανδαλάκια καὶ ἡ κοιτομπολιές τῆς γειτονιάς δέ μου ἦσαν ἀγνωστές. Ἦμιον παιδικὰ ἀκόμα, δταν ἤξερα πὼς ἡ κυρὰ Χρισταῖνα, ἡ χήρᾳ ἡ οἰδωρῶτα, τὰ ἔχει μὲ τὸ μάνηρον τῆς γειτονιάς καὶ πὼς τὴν Τασία, τὴν ὁμορφὴ κόρη τῆς κυρὰς Λένης, τὴν ἔχουν φιλενάδα διὰ μὲν ἀριστοκράτες καὶ πλουτοῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διὰ λόγους οικονομίας, ἕνας ἀξιοματικὸς τοῦ ναυτικοῦ παντρεμένος καὶ μὲ πλοῖα καὶ πλοῖα καὶ ἕνας γυνὸς ἐνὸς τραπέζι τῇ ποὺ πῆρε μίαν φαντασίωσιν. Ἦξερα ἀκόμα πὼς ἡ γυναῖκα κάποιου ὑπουργοῦ τὰ ἔχει μὲ τὸ γραμματεῖα τῆς Γαλικῆς Προεδρίας καὶ πὼς ὁ ἀντρας τῆς ὁ ὑπουργὸς ἔχει φίλην τὴν ἀφὸν γκουβερνάντα τῶν παιδιῶν τῆς καὶ τῆς ἔχει ἀνοξεί μάλιστα καὶ κατελθιδικο στὴν ὁδὸν Ἐρμού, ὅπου κατελθόνονται ὅλες ἡ ἀριστοκρατίες καὶ δίδουν κάποτε ἐκεῖ καὶ τὰ ραντεβὸς τοὺς μὲ τοὺς φίλους τοὺς.

Ἦξερα ἔξωρα, ἐνὸς μὰς διηγόταν καὶ σχολίαζε διὰ αὐτὰ ἡ μητέρα μου, πετιόταν μὲ μὰς ἀπὸ τὰ φενγαλέα ἐκείνα ἐπεισόδια τῆς καθημερινῆς ζωῆς, σὲ ἱστορίες ἀθανάτες, σὲ μύθους ἀντάξιους τῆς φαντασίας ἐνὸς Ἀσχυλοῦ καὶ ἐνὸς Σαῖξπηρ. Μὰς ἔλεγε, παραδειγματὸς χάριν γὰ διὰ ἐρωτευμένους, ἕνα λεβέντι καὶ μίαν πεντάμορφη ἀπὸ διὰ μεγάλους οἰκογένειας ποὺ ἦσαν μεταξὺ τοὺς σὰ μαχαίρα καὶ ἔτσι τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦσαν νὰ παρθεῖνε καὶ γι' αὐτὸ καὶ σκοτιάζονταν καὶ στὸν τάφο τοὺς τῶρα κοντὰ ἡ διὰ ἐχθρὶκὴς οἰκογένειας ἔξωσαν τὸ μῖσος τῶσαν χρόνων μπροστὰ στὸν λόνον τοὺς. Ἄλλοτε πάλι μὰς μιλοῦσε γιὰ τὸ φάντασμα ἐνὸς ἀδικοσκοτωμένου

ποὺ βγαίνει ταχτικά καὶ φανερόνεται μπροστὰ στὸν παῖδι του. Ζητάει ἐκδίκησιν. Τὸν σκότωσε ἡ ἀτιμὴ γυναῖκα του μαζὺ μὲ τὸν φίλον τῆς. Ποὺ νὰ φαντασθῶ τότε ἐγὼ, πὼς ἡ ἀπλή καὶ ἀγράφματῃ μάννα μου, ποὺ διηγείτα χωρὶς κι' ἡ ἴδια νὰ τὸ ἔξη, παραλλογμένως τὴς λυπητερές ἱστορίες τοῦ Ρωμαίου, τῆς Ἰουλιέτας καὶ τοῦ Ἀιλέτου!

Ἄν ἔξωρα ἂν ἐκληρονομήσα ἀπὸ τὴν μητέρα μου τὴν τόσο πλοῖα φαντασία τῆς, τὸ θέβατο ὁμιος εἶνε, καθὼς τὸ λένε κι' οἱ ἀπανδοὶ φίλοι μου ἀκόμα, πὼς κατέχω ὅσο λίγοι τὸ δῶρο τοῦ γεροπῆγ τῶν σκανδάλων τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ποὺ εἰς τὴν χυδαίαν καὶ ἐκφραστικωτέραν γλώσσᾳ λέγεται κοιτομπολιὰ. Καὶ τὰ θεατρικὰ μου ἔργα ἴσως δὲν ἔχουν παρὰ αὐτὴ τὴν ἀρετὴ.

Θ' ἀρχίσω λοιπὸν ἀπὸ σήμερα στὴς στήλες τοῦ «Μπουκέτου» τὸ κοιτομπολιὸν μου. Ἡ ναυτικὴ κληρονομία βαραίνει πάντα ἀπάνω μου κι' ἐνὸς σπούδασα ναυτικὸς, ἔξωρα ξεπετάχτηκα θεατρικὸς συγγραφεὺς, ἡ καλύτερον... κοιτομπολιός. Μὰ νομίζετε πὼς διαφέρει πολὺ ἕνα καρὸ ἀξιοματικὸν τοῦ Ναυτικοῦ ἀπὸ τὰ παρασκήνια ἰνὸς θεάτρου; Ὁ Σαῖξπηρ εἶπε: Πὼς εἶνε προτιμωτερον νὰ ἔχῃς κατὰ ἐπαγγελμα στὸν τάφο σου, κατὰ νὰ πέσῃς στὸ στόμα ἐνὸς ἡθοῦτος; Μὰ κι' οἱ ἀξιοματικοὶ, κλεισμένοι μέσα στὰ καράβια, τί νὰ κάνουν καὶ τί νὰ ποῖνε; Ἀμὰ ἔξωρατῆσαν διὰ τὰ θέματα, ἀρχίζουν νὰ κοιτομπολιέουν. Γι' αὐτὸ μένα στὰ καράβια, τοῦλάχιστον στὸ τελευταῖον αὐτὸ κεφάλαιον, βρέθηκα στὸ στοιχεῖόν μου. Ὅταν ἀπὸ τὰ καρὸ τῶν πολεμικῶν πλοίων βρέθηκα στὰ καμαρίνια τῶν ἡθοποιῶν, σὰς δεδαῖν πὼς ἡ διαφορά δὲν ἦταν μεγάλη. Ἐκεῖ ἡ ἐλευθερία κι' ἡ ἀναιμία ποὺ δίνει ἡ θάλασσα, ἐδῶ ἡ ἀργοντισία κι' ἡ ξεγνιασὶ ποὺ δίνει τὸ σανδὶ. Ἰσως δὲν εἶνε ἀσχετο μὲ τὰ παραπάνω, πὼς ἐκείνος ποὺ ἔχεται τὸ πρῶτον μὲς θεάτρο, ὁ Μπουκουρας, ἦταν Σπεισιώτης ναυτικός.

Ἔτσι λοιπὸν κι' ἐγὼ ἀπὸ μικρὸ παιδί μέσα στὰ καράβια, ὀνειροφύσινον τὰ θεατρικὰ παρασκήνια.

Ὅταν ἔγραφα τὸ πρῶτον μου ἔργον, τὸ «Ανεμότητα», ἕνα δράμα παρμένο ἀπὸ τὴν παράδοσιν τοῦ Γερμανοῦ τῆς Ἀρτας, ὑπερτιμωσάμην καὶ ἡ ἔργον μὴ μόνον ἀπὸ τὸ τέσσερα μὲν ποτάμια—ἔτσι λεγόγοντοσαν μερικὰ μικρὰ πλοῖα τοῦ καροῦ ἐκείνου, μὲ πανὰ μὲν καὶ ἀπὸ, ποὺ εἶχαν τὸ ὄνομα τῶν τεσσάρων κυριωτέρων ποταμῶν τῆς μικρᾶς τότε Ἑλλάδας—καὶ μέσα στὸν «Πηνελόπεια» ἐπέβαινε ὁ ἀρχικυβερνήτης τῆς μοῖρας, ὁ ἀντικυβερνήτης Β... ὁ καπετὰν Σταμάτης μὲ τὸνομα, ἕνας ἀπλὸς καὶ ἀδόλος ναυτικός τοῦ καλοῦ ἐκείνου καροῦ, γεμάτος καρδιά, πάντα μὲ γέλαστο πρόσωπον καὶ ἀπέραντον κέφι. Ἦταν στὰ 1906, ἂν θυμῶμαι καλά. Ἐγὼ ἦμιον ὑπαρχὸς τοῦ ἀρχικυβερνήτη, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ἤθελε νὰ παρασταῖν καὶ λιγάκι τὸ ναυαρχο, δὲν καταδεχόταν νὰ κυβερνᾷ τὸ πλοῖον αὐτοπροσώπως καὶ ποὺ εἶχε ἀνάθεσι τὴν κυβερνήσιν, παρακολουθούσαντες μὲ δάκρυς πάντα ἀπὸ τὸ κάσας, μὴν τῆχιν καὶ κῆνον καμμιὰ στραβοτιμονιά.

Μίαν μέρα ἐρχόμενος ἀπὸ τὸ Βόλον καὶ ὀξείας προσωφῶνός μὴ ἀγκυρα στὸ δόκιον λιμάνι τῆς Χαλκίδας ὅς ποὺ νὰ ἀνοίξῃ ἡ γέφυρα καὶ νὰ περάσωμε στὸ νότιον. Δὲν εἶνε καὶ πολὺ εύκολο αὐτὸ τὸ πέραςμα, γιὰτί τὸ στενὸν ἔχει πολλὰ ρεύματα. Πολλὲς φορὲς ἔπασαν ἀπάνω στὴ γέφυρα κι' ἔπασαν τὰ μοῖτρα τους καπετανεῖσι μεγάλῃς πείρας. Φανταστῆτε λοιπὸν τὴν καθοριζομένην εἰς ἐγὼ, νέος ἀκόμα ἐκείνος πέντε χρονῶν, ἐντέλως ἀπειρος, ποὺ παρὰστανα τὸν καπετῆνα τῆς ναυαρχίδας. Καλοῦ κακοῦ τοποθετήσα ἕνα Χαλκιδάειον ὑπαξιοματικὸν στὸ τιμόνι, ποὺ ἤξερε καλὰ ἐκεῖνα τὰ νερά, καὶ τὴς ὑποτάσσοντες ποὺ κῆνον τὰ ρεύματα. Ἦταν κι' ὁ καπετὰν Σταμάτης πίσω στὴν πρύμνη γιὰ νὰ προλάβῃ καμμιὰ στραβοτιμονιά καὶ ἔτσι ἦμιον κάπως σίγουρος. Εἶχα ὁμιος πάντα κάποια συγκίνησιν.

Μὰ ἐνὸς βλὸς συγκέντρωσι παρακολουθοῦσα τὴν πλώρη τοῦ καροῦ

Ὁ κ. Παντελῆς Χορν
(Σκίττος τοῦ κ. Σοφ. Ἀντωνιάδου)

δισό νά σχίζει τὰ ἀνόμαλα ἑκείνα νερά καί θρυσόμαστε ἀνάμεσα στίς Σικελιγάδες πέτρες πού ἀπειλοῦσαν νά μᾶς ἀγκαλιόσουν καί νά μᾶς συντρίψουν, ἄξαφνα τὸ μάτι μου καρφώνεται σ' ἓνα μικρὸ θεατρικὸ τῆς προημαίας, σὲ μιὰ σκηνή. Ὁ ἓνα πρόγραμμα, πού μετὰ μεγάλα κόκκινα γράμματα ἀνάγγελλε τὴν παρουσία ἑκείνης τῆς βραδιάς: «Θέατρον ἡ ΠΑΙΡΡΟΙΑ, θίασος Δημητρίου Κοτοπούλη, ἀπὸψε τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Δ' Ἑννερέ, αἱ «Δύο Ὁρσάνει-Γερὰ Φροσάο» — Ἐλένη Κοτοπούλη, κόμησης ντὲ Λινιέρ — Μαρίκα Κοτοπούλη».

Ἡ προσοχή μου ἀγχιζει περὶ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν πλήρη τοῦ καρδιοῦ καὶ στὰ αὐτὰ μου ἀντιχεῖ ἡ φωνὴ τῆς σερίνης Μαρίκας Κοτοπούλη. Τὸ καράβι ἀρχίζει νὰ παραδίνεται ἀκυβέρνητο στὰ φέματα καὶ ὁ κίνδυνος εἶνε ἄμεσος, ὅταν ἀκούω τὸν καπετὰν Στιμάτη πῶς ἀπὸ τὸ κάσσο νὰ φωνάζει:

«— Τὸ νῆσ σου, δεξιὰ τὸ τιμόνι».

Κι' ἔτσι ἔδωσε ὁ Θεὸς νὰ περάσουμε χωρὶς ἀβάρια. Μόλις ἡ καρδιά μου μῆκε στὸν τόπο ἀπὸ τὴν καλὴ ἔκβασι τῆς ναυτικῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως, ἄρχισε πάλι νὰ χτυπά γιὰ ἄλλες πραγματικότερες φιλοδοξίες. Ἐρχομα τότε τὸ πρῶτο μου θεατρικὸ ἔργο. «Α-ραγε θ' ἀξιωνότανε κάποτε νὰ παρασταθῇ; Ὁ ἀπρωταγωνιστοῦσε π' αὐτὸ ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη, πού μόλις τότε εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὸ βασιλικὸ θέατρο, ὅσοι ἀπὸ τὸς οὐνοὺς θειάμβους τῆς, στὴν «Ἡρώ», στὴν «Ἐ-φίγνευα», στὴν «Βουλιαγμένη Κε-πάνας» κλπ. Τὸ βράδι δέδωκα θὰ πηγαίνα στὸ θέατρο. Μὰ τί μ' αὐτὸ, θὰ κατάρθωνα νὰ γνωρίσω τὴ Μαρίκα Κοτοπούλη; Κι' ἂν τὴ γνωρί-ζα, θὰ τολμοῦσα νὰ τῆς πῶ πῶς γράφω ἔργο καὶ πῶς φιλοδοξῶ νὰ τὸ παίξῃ αὐτή;

Ἡ τύχη τοῦ ἔφερε νὰ τὴ γνωρίσω, ὅπως θὰ ὀητε στὸ ἀκόλουθο σημεί-ωμά μου. ΠΑΝΤ. ΧΟΡΝ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ Β' μέρος.

ΕΚΔΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΩΣ ΤΙΣ ΕΦΑΓΕ Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΗΣ ΟΥΑΛΙΑΣ

Κατὰ τὸ Μάιο τοῦ 1856 ἡ βασι-λικὴ οἰκογένεια τῆς Ἀγγλίας εἶχε πάει νὰ παραβῇ στὴ νῆσο Οὐ-άιτ. Ἐκεῖ μιὰ μέρα ὁ νεαρὸς πριγ-κίψ τῆς Οὐαλίας καὶ ἐπίδοξος διά-δοχος τοῦ θρόνου, ἐνὸς περιφερόταν στὶς ὄχθες μιᾶς μικρῆς λίμνης, ἀ-πάντησε ἓνα παιδί που μάζεψε δατσακα καὶ εἶχε γεμίσει μ' αὐτὰ ἓνα καλάθι.

Ὁ διάδοχος, νομίζοντας ὅτι μπο-ροῦσε νὰ κἀνῃ τὰ πάντα χωρὶς νὰ δώσῃ λόγο σὲ κανένα, ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ κ' ἀναποδογύρισε τὸ κα-λάθι. Τὸ παιδί δισπαρεστήθηκε φυ-σικὰ ἀπὸ τὸ φέροσμά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ξανακάνε τὸ ἄλλῃ μὲ φουὰ καὶ θὰ δῇς!

— Ξαναβάλε τὰ δατσακα στὸ κα-λάθι σου καὶ θὰ σοῦ δεῖξω! προ-σθεσε τὸ ὑπεροπτικὸ βασιλόπουλο.

Τὸ παιδί μάζεψε τὰ δατσακα ὑπομονητικὰ καὶ τότε ὁ πριγκίψ, μὲ μιὰ δευτέρη κλωτσιὰ ἀναποδογύρισε τὸ καλάθι καὶ τὸρῶξε στὴ λίμνη.

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμήν τὸ παιδί χύθηκε ἀπάνω του καὶ τοῦδωσε στὸ πρόσωπό του μὴ δυνατὴ γροθιά πού μᾶτσε τὴ μύτη του.

Ἡ βασίλισσα, ὅταν εἶδε τὸ γινὸς τῆς σὲ κακὰ γάμια κ' εἶυαλε τὴν πραγματικὴ ἀξία τοῦ ὑλοκοπήματος, ἀντὶ νὰ θηνώσῃ, κάλεσε τὸ παιδί στὰ ἀνάκτορά της, καὶ ἀφροὶ τὸ ἐπαίνεσε γιὰ τὴ στάσι του καὶ γιὰ τὸ μᾶθημα πὺν ἔδωσε στὸ γινὸς τῆς, ἀνέλαβε νὰ τὸ σπουδάσῃ ἡ ἴδια μ' ἔξοδό της.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟ ΝΗΠΙΟ

Στὴ νοτιοαφρικανικὴ πόλι Πραιτωρία, γεννήθηκε τελευταία ἓνα παιδάκι, τὸ ὁποῖο εἶνε ἀσφαλὲς τὸ ἐλαφρότερο καὶ μικροσκοπικότε-ρο μωρὸ τῆς ὑψηλότη. Τὴν πρώτη μέρα τῆς γεννήσεώς του ἦταν ἐ-λαφρὸ σὰν κοττάτουλο καὶ τόσο μικρὸ, ὥστε οἱ γονεῖς του τὸ σήκω-ναν στὴν παλάμη τους. Ὅταν δέ, τὴν 14ῃ ἡμέρα μετὰ τὴν γέννησι του τὸ ἔβγιναν, τὸ βάρος του ἀνῆρχετο μόνο σὲ 850 δράμα! Τὸ δυστυχισμένο αὐ-τὸ μωρὸ εἶνε τόσο ἀδύνατο, ὥστε δὲν μπο-ρεῖ οὔτε γάλα νὰ ρουφήξῃ ἀπὸ τὸ στήθος τῆς μητέρας του καὶ γι' αὐτὸ τὸ διατη-ροῦν στὴ ζωὴ, κάνοντάς του ἐνέσεις γα-λακτοῦ καὶ ἄλλων θρεπτικῶν οὐσιῶν.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Τὰ κυβούρια ἔχουν διὰ μῦτες καὶ ὄχι μὴ, ὅπως τὰ ἄλλα ζῶα.
— Τὰ πούλια, ὅταν θέλουν ν' ἀπαλλαγῶν ἀπὸ ὀρισμένα ἔντομα πού τὰ ἐνοχλοῦν, κυλιδόνται μέσα... στὴ σκόνῃ.
— Μία ὄα νεροῦ μπορεῖ νὰ μεταβιθῇ διὰ θρασυοῦ σὲ 1.600 ὠκάδες ἄμμου.

— Οἱ φυσιογυμνιστὰ διατείνονται ὅτι τὰ λεπτὰ γυνώδη αὐτὰ δειχνουν καὶ καὶ σκληρὸ χαρακτήρα.

— Τὸ πούλια πού θρώσεται μέσα σ' αὐτὸ μπορεῖ ν' ἀναπνεύ-καὶ πρὶν ἐκκαλυφθῇ, γιὰ τὸ κέλυφος εἶνε πορῶδες καὶ κατ' ἀνο-λουθίαν ἀφίνει τὸν ἀέρα νὰ περῇ μέσα.

— Ὅταν ἀράζουν τὰ πλοῖα κάπου, περνοῦν ξύλινους δίσκους στὰ σκοινιά, μὲ τὰ ὁποῖα δένονται στὴν ἀκτὴ, γιὰ νὰ μὴν μποροῦν τὰ ποντίκια νὰ περάσουν διὰ τὸν σκοινισμόν αὐτῶν ἀπὸ τὴν ξηρὰ μέσιν στὸ καράβι.

— Ὁ ἐλείφαντες, ἂν καὶ διακύνουν τρία ὡς τέσσερα μίλλια τὴν ὥρα, δὲν μποροῦν νὰ περπατήσουν παραπάνω ἀπὸ δεκατέντε μίλλια σὲ μιὰ μέρα.

— Ὑπολογίστηκε ὅτι τὸ πρῶτο ἔτος τοῦ ἐμφωπαϊκοῦ πολέμου στοί-χισε στὸ Βέλγιο 23.050 ἑκατομμύ-ρια φράγκων, στὴ Ρωσία 37.600 ἑκατομμύρια, στὴν Ἀγγλία 31.450 ἑκατομ., στὴν Αὐστροουγγαρία 39.700 ἑκατομ., στὴ Γαλλία 42.150 ἑ-κατομ., καὶ στὴ Γερμανία 69.374 ἑ-κατομμύρια φράγκων.

— Ὅταν κιντᾶτε μέσ ἀπὸ ἓνα τηλεσκόπιο, πρέπει νὰ ἔχετε καὶ τὰ δύο σὰς μάτια ἀνοιχτά.

— Ἡ μέλισσες ἔχουν διὰ... στο-μάχι.

— Ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ἰ-ωσήφ τῆς Αὐστρίας εἶχε... δεκα-πέντε βαφτιστικὰ ὀνόματα.

— Γιὰ τὴν ἐπιστροφή των τοῖων πρέπει νὰ ἀποφεύγετε τὴ χρῆσι τοῦ πρᾶσινο χαρτιοῦ, γιὰ τὸ χροῖμα του περιέχει ἀρσενικὸ.

— Τὰ λεπτὰ γυάλινα λυτήρια σπάζουν σπανίως ὅταν χύνουμε μέ-σα σ' αὐτὰ ποτὶν ζεστὸ νερὸ, ἐνὸς τὰ χοντρά σπάνε σχεδὸν εὐκολά-τα καὶ συχνότατα.

— Ἀποφεύγετε νὰ βάθετε ἀνά-νω στὸ πόνο σας βιβλία, βάζα, κομφοτεχνήματα κλπ. γιὰ ἐλαττώ-νουν τὸ μουσικὸ τόνο τοῦ ὁργάνου.

— Στὴν Ὀλλανδία τὰ παιδιά πού ἔχουν περισσότερα τοῦ ἐνὸς βαφτι-στικὰ ὀνόματα... φορολογοῦνται.

— Ἡ καμὴλες μποροῦν νὰ ταξεί-δεύουν ἐπὶ πέντε μέρες συνεχῶς, περπατώντας πενήντα μίλλια τὴν ἡ-μέρα, χωρὶς νὰ πονῇ καθόλου νε-ρὸ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα.

— Ἄν τὸ ζυγνητήρι σας χτυπᾷ πολὺ δυνατὰ καὶ σὰς εἶνε ἐπομένως ἐνχολητικὸ, μορρεῖτε νὰ μετριάσε-τε τὸν ἦχο του περνώντας γύρω ἀπ' τὸ κουδούνι μιὰ ταινία ἀπὸ λά-στιχο.

— Ἐχεῖ ἐξακριβωθῇ ὅτι τὸ κύνισμα προφυλάσσει ἀπὸ τὴ γο-λέρα, τῆς ὁποίας ἡ μικρόβια καταστρέφονται ἀπὸ τὴ νικοτίνη.

— Μία εὐσεβὴς χριστιανὴ ἀπὸ τὴ Λυὸν εἶχε τὴν ἱσχυοὴν νὰ ἀ-φιερώσῃ τρία χρόνια καὶ νὰ κεντήσῃ ἀπάνω σὲ μεταξωτὸ πανί ὁλό-κληρη τὴ Σύμφω.

— Ἡ κουρμακάρα προέρχεται συνήθως ἀπὸ παθήσεις τῆς μύτης καὶ τοῦ λάρυγγος.

— Τὸ μέσον, μὲ τὸ ὁποῖο μεταδίδεται συνηθέστατα ἡ χολέρα, εἶνε τὸ μολυσμένο πόσιμο νερὸ.

— Ἐνὰς Ἀμερικανὸς γεωπόνος ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ στάχτι ἀποτε-λεῖ θρεπτικώτατη... τροφὴ γιὰ τοὺς χοίρους, ὅταν εἶνε ἀνακατωμένη μετὰ καρβουνόσκονη καὶ ἀλάτι.

— Ὁ Ἀγγλὸς ἱατρὸς Ρίχαρτσον ἰσχυρίζεται, ὅτι καθε ἄνθρω-πος ἔχει... διὰ ἐγκεφάλου, χωριστοὺς τὸν ἑναν ἀπ' τὸν ἄλλον καὶ διαφορετικὰ ἀναμεταξύ τους.

— Ἐχεῖ ἀποδειχθῇ πειραματικῶς, ὅτι ἡ μουσικὴ ἐξασκεῖ μεγάλη ἐπίδρασι στὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

— Τὸ γάλα γιὰ νὰ ὠφεληθῇ, πρέπει νὰ μὴν πίνεται πολὺ βιολογικὰ, ἀλλὰ ἓνα ποτήρι μέσα σὲ τρία τοὺλάχιστον λεπτά.

— Ἐνὰς ξένος ἐπιστήμων ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ γνωστὴ πλατινῶδια τῶν Γερμανῶν ὀ-φεῖλεται στὴ... ζυθοποιία τους.

Τὰ φρούτα

(Τὸ Μπενγκλάγκ)

